

Holly Jackson

KILTTI TYTTÖ,
JULMA KOSTO

Suomentanut Leena Ojalatva

Karisto
Hämeenlinna

Originally published in English by Farshore, an imprint
of HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building,
1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:
GOOD GIRL BAD BLOOD

Copyright © Holly Jackson 2020

Translation © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd
The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.
Kuva s. 33 © Priscilla Coleman

ISBN 978-951-1-46335-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

**Benille
ja kaikille versioillesi
kuluneen kymmenen
vuoden ajalta**

Blackfield Lane

Sycamore Road

Old Farm Road

Wyvil Road

Wyvil Road

Romer Close

Lodge Wood

Tudor Lane

West Way

Beacon Close

Martinsend Way

Acres End

Barrows Wood

Grove Place

Kilton Grammar Drive

Gravelly Way

Common Road

Little Kiltonin yhteisnurmi

Cross Lane

Kibournejoik

High Street

A413

Beechwood Bottom

Ellwood Place

Hogg Hill

Cedar Way

Little
Kilton

High Street

Church Street

Ten
Wood

A413

Chalk Road

Highmoor

Jälkeen ja ennen

Sitä kuvittelee tietävänsä, miltä tappaja kuulostaa.

Kuvittelee, että hänen valheensa erottuisivat totuuden joukosta, että puheen sävyssä tapahtuisi muutos, jonka tarkkaavainen kuulija kykenisi havaitsemaan. Ääni sakenee ja muuttuu korkeammaksi ja epätasaiseksi, kun totuus sujahtaa piiloon rosojen alle. Niin sitä kuvittelisi, eikö vain? Kaikki uskovat, että jos tilanne osuisi heidän kohdalleen, he kyllä tietäisivät. Mutta Pip ei ollut tiennyt.

”Sen kevään tapahtumat olivat hirvittävä tragedia.”

Pip oli istunut suoraan vastapäätä ja katsonut miehen lempeisiin, juonteiden reunustamiin silmiin. Pipin puhelin oli ollut pöydällä heidän välissään ja nauhoittanut jokaisen äänteen ja niiskahduksen ja rykäyksen. Kaikki oli mennyt häneen täydestä. Joka ikinen sana.

Pip liikutteli sormiaan tasohiirellä ja siirtyi takaisin äänitiedoston alkuun.

”Sen kevään tapahtumat olivat hirvittävä tragedia.”

Jälleen kerran kaiuttimista kajahti Elliot Wardin ääni, joka täytti Pipin pimennetyn huoneen. Täytti hänen päänsä.

Pysäytä. Klikkaa. Toista.

”Sen kevään tapahtumat olivat hirvittävä tragedia.”

Hän oli kuunnellut nauhoituksen ainakin sataan kertaan. Ehkä tuhanteenkin. Eikä Elliotin äänestä huomannut mitään, siinä ei havainnut minkäänlaista muutosta tai paljastavaa seikkaa, vaikka mies pujotteli valheiden ja puolitotuuksien välissä. Mies, jota Pip oli pitänyt yhtenä isähahmonaan. Toisaalta oli-

han Pip itsekin valehdellut. Hän saattoi selitellä itselleen, että oli turvautunut valheisiin suojellakseen rakkaitaan, mutta eikö Elliot ollut perustellut omaa valehteluaan täsmälleen samoin? Pip sivuutti päänsä sisällä kuuluvan äänen. Totuus – tai ainakin suurin osa siitä – oli tullut julki, ja siihen hän takertui.

Hän jatkoi kuuntelua ja eteni toiseen kohtaan, joka nosti ihokarvat pystyyn.

”Uskotko, että Sal tappoi Andien?” kysyi Pipin ääni menneisyydestä.

”...hän oli niin mukava poika. Mutta kun huomioi todisteet, en oikein tiedä, kuinka häntä voisi pitää syyttömänä. Eli niin väärältä kuin se tuntuukin, minun on kai uskottava, että hän se oli. Muutakaan selitystä ei ole –”

Joku läimäytti kämmenensä Pipin oveen, ja se avautui huoneeseen.

”Mitäs täällä puuhaillaan?” keskeytti ääni nykyhetkestä. Äänestä kuuli, että puhujan suupieli oli kaartunut virnistykseen, sillä tämä tiesi vallan hyvin, mitä Pip puuhaili.

”Säikäytit minut, Ravi”, Pip sanoi kipakasti ja pani äänitiedoston nopeasti pauselle. Ravin ei tarvinnut kuulla Elliot Wardin ääntä, ei nyt eikä enää milloinkaan.

”Istut täällä pimeässä kuuntelemassa tuota, mutta säikyt minua?” Ravi kysyi napsauttaen valokatkaisinta. Lampun kelmainen hohde heijastui hänen otsalleen kaartuvista tummista hiuksista. Ravi loihti kasvoilleen tutun ilmeensä, sen, joka aina tehoi Pipiin, ja Pip hymyili, koska ei mahtanut muutakaan.

Pip rullasi pois työpöytänsä äärestä. ”Miten pääsit sisään?”

”Vanhempasi ja Josh tulivat ovella vastaan. Olivat menossa jonnekin komean sitruunapiirakan kanssa.”

”Ai niin”, Pip sanoi. ”He käyvät toivottamassa uudet naapurit tervetulleiksi. Chenien taloon on muuttanut joku nuoripari. Äiti hoiti kaupat. Greenit... tai Brownit, en muista.”

Tuntui oudolta ajatella, että Chenien taloon muuttaisi toi-

nen perhe ja että sen tuttuja huoneita täyttäisi uusien ihmisten elämä. Pipin ystävä Zach Chen oli asunut siellä aina, neljän talon päässä Pipistä, joka oli muuttanut tälle kadulle viisivuotiaana. Kyse ei ollut lopullisista hyvästeistä – Pip näki Zachin koulussa päivittäin – mutta Zachin vanhemmat olivat tulleet siihen tulokseen, etteivät he halunneet enää asua tässä kaupungissa *kaiken sen kauheuden jälkeen*. Pip oli varma, että herra ja rouva Chenin silmissä hänellä oli iso rooli *kaikessa siinä kauheudessa*.

”Päivällinen on sitten puoli kahdeksalta”, Ravi mainitsi takel-
lleen yhtäkkiä sanoissaan. Pip katsoi Ravia: tämä oli pukeutu-
nut parhaaseen paitaansa ja työntänyt helman housujen sisään
ja... oliko tällä jalassa uudet kengät? Pip haistoi myös parta-
veden, kun Ravi tuli lähemmäs. Tämä pysähtyi kuitenkin jon-
kin matkan päähän eikä tullut suukottamaan hänen otsaansa
tai sivelemään hänen hiuksiaan. Sen sijaan Ravi meni istumaan
vuoteen reunalle ja väänтели käsiään.

”Olet siis melkein kaksi tuntia etuajassa”, Pip hymyili.

”N-niin.” Ravi yskähti.

Miksi Ravi käyttäytyi niin kummallisesti? Oli heidän ensim-
mäinen yhteinen ystävänpäivänsä, ja Ravi oli varannut pöydän
naapurikaupungin Siren-ravintolasta. Pipin paras ystävä Cara
oli varma, että tänä iltana Ravi aikoi kysyä Pipiä tyttöystäväk-
seen. Cara sanoi olevansa valmis lyömään asiasta vetoa. Aja-
tus sai lämpimän tunteen paisumaan Pipin vatsanpohjassa, ja
lämpö levisi rintaan asti. Ravin käytökseen saattoi tosin olla
kokonaan toinen syy: ystävänpäivä oli myös Salin syntymä-
päivä. Ravin isovelji olisi täyttänyt tänään kaksikymmentäneljä,
mikäli olisi elänyt kahdeksaatoista ikävuotta pidemmälle.

”Mihin asti olet päässyt?” Ravi kysyi nyökäten kohti Pipin
läppäriä ja äänieditori Audacityä, joka täytti ruudun piikeiksi
piirtyvillä sinisillä viivoilla. Koko tarina oli siellä, noissa sini-
sissä viivoissa. Pipin projekti alusta loppuun, jokainen valhe,
jokainen salaisuus. Muutama niistä hänen omiaan.

”Se on valmis”, Pip sanoi jäaden katselemaan uutta USB-mikkiä, jonka oli kytkenyt tietokoneeseensa. ”Kaikki on tehty. Kuusi jaksoa. Muutamassa puhelinkeskustelussa jouduin vielä käyttämään kohinanpoistoa, mutta nyt homma on purkissa.”

Vihreässä muovikansiossa mikrofonin vierellä olivat lupa-kaavakkeet, jotka Pip oli lähettänyt kaikille osapuolille. Ne oli allekirjoitettu ja palautettu, ja niissä hänelle annettiin lupa julkaista osallisten haastattelut podcastissa. Jopa Elliot Ward oli allekirjoittanut kaavakkeen sellissään. Kaksi ihmistä oli kieltäytynyt: paikallislehden toimittaja Stanley Forbes sekä tietysti Max Hastings. Pip ei tarvinnut heidän ääntään saadakseen tarinan kerrottua; hän oli täyttänyt aukkokohtat omilla tutkielmapäiväkirjamerkinnoillään, jotka oli muokannut ja nauhoittanut monologeiksi.

”Nyt jo valmis?” Ravi ihmetteli, vaikkei hän oikeasti voinut olla hämmästynyt. Hän tunsu Pipin ehkä paremmin kuin kukaan muu.

Oli kulunut vasta muutama viikko siitä, kun Pip oli pitänyt esitelmän koulun juhlasalissa ja kertonut totuuden tapahtumista. Mediassa tarinaa ei vielääkään kerrottu oikein: toimittajat pitivät yhä kiinni omista tulkinnoistaan, koska ne olivat selkeämpiä ja siistimpiä. Andie Bellin tapaus oli kuitenkin ollut kaukana siististä.

”Jos haluaa, että jotain tehdään kunnolla, se on tehtävä itse”, Pip totesi kääntäen katseensa äänitiedostojen teräväkärkisiin signaalikäyriin. Juuri sillä hetkellä hän ei osannut sanoa, tuntuiko podcastin valmiiksi saaminen alulta vai lopulta. Mutta hän tiesi, kumpaa hän toivoi sen olevan.

”Mitä nyt tapahtuu?” kysyi Ravi.

”Vien jaksotiedostot sopivaan muotoon, lataan ne SoundCloudiin, josta voi kuunnella jakson viikossa, ja kopioin RSS-syötteen podcast-hakemistoihin, kuten iTunesiin ja Stitcheriin. Yksi juttu on tosin vielä tekemättä”, Pip sanoi. ”Minun täytyy

nauhoittaa intro Audio Junglestä löytyneen tunnarin päälle. Mutta ennen kuin voin nauhoittaa intron, pitää keksiä nimi.”

”Aah”, Ravi sanoi kallistaen päätään taakse, ”sitäkö kärsitään nimettömyydestä, Lady Fitz-Amobi?”

”Niin kärsitään”, Pip sanoi. ”Olen rajannut vaihtoehdot kolmeen.”

”Anna tulla”, kehotti Ravi.

”Enkä, kettuilet kuitenkin.”

”En kettuile”, Ravi vakuutti vilpittömästi vain aavistuksenomainen hymy huulillaan.

”Hyvä on.” Pip vilkaisi muistiinpanojaan. ”Vaihtoehto A on: *Tutkielma virheellisestä tuomiosta*. Mit– Ravi, näen, että sinua naurattaa.”

”Haukotus se oli, usko pois.”

”Siinä tapauksessa et pidä vaihtoehto B:stä, sillä se on *Kurkistus ratkenneeseen tapaukseen: Andie Bellin* – Ravi, lopeta!”

”Mit– Sori, mutten voi tälle mitään”, Ravi sanoi ja nauro vedet silmissä. ”Nyt on niin... että monista ominaisuuksistasi huolimatta, Pip, sinulta puuttuu yksi –”

”Puuttuu?” Pip kiepautti tuolinsa ympäri voidakseen katsoa Ravia silmiin. ”Minultako muka *puuttuu* jotain?”

”Kyllä”, Ravi sanoi kohdaten Pipin tavoitteleman ankaran katseen. ”Yty. Olet lähes täysin ydytön, Pip.”

”En minä ole ydytön!”

”Sinun täytyy houkuttaa ihmisiä kuulolle, saada heidät koukkuun. Ujuttaa otsikkoosi sellaisia sanoja kuin ’tappaa’ tai ’kuollut’.”

”Se olisi sensaatiohakuista.”

”Ja juuri sitä tarvitset, jos haluat, että ihmiset oikeasti kuuntelevat podcastiasi”, Ravi sanoi.

”Minun vaihtoehtoni ovat todenmukaisia ja –”

”Tylysiä?”

Pip heitti Ravia keltaisella korostuskynällä.

”Tarvitset nimen, jossa on riimit tai alkusoinnut. Nimen, jossa on...”

”Ytyä?” Pip ehdotti Ravi-äänellään. ”Keksi sitten itse.”

”*Crime Time*”, Ravi sanoi. ”Ei, vaan Little Kilton... *Little Kill Town*.”

”Hyi, ei”, sanoi Pip.

”No ehkä ei.” Ravi nousi ja alkoi kävellä edestakaisin. ”Paras myyntivalttisi olet oikeastaan sinä itse. Seitsemäntoistavuotias teini ratkaisi jutun, jota poliisi oli jo pitkään pitänyt selvitettyinä. Ja sinä olet...?” Ravi katsoi häntä silmiään siristäen.

”Puutteellinen, nähtävästi”, Pip vastasi muka loukkaantuneena.

”Olet opiskelija”, Ravi sanoi ajatellen ääneen. ”Tyttö. Projekti. Hei, miten olisi *Minä ja murhaprojekti?*”

”Nääh.”

”Okei...” Ravi pureskeli huultaan, ja ele sai Pipin vatsan jännittymään. ”Eli jotain, missä on mukana murha tai tappaminen tai jotain kuollutta. Ja sinä olet Pip, opiskelija ja tyttö, joka on hyvä... hemmetti”, Ravi sanoi yhtäkkiä silmät suurina. ”Nyt välähti!”

”No?” Pip kysyi.

”Nyt ihan kirjaimellisesti välähti”, Ravi sanoi turhankin tyytyväisenä.

”No kerro.”

”*Kiltin tytön murhaopas*.”

”Eheeei.” Pip pudisti päätään. ”Huono, väkisin väännetty.”

”Mitä höpötät? Täydellinen nimi.”

”Kiltti tyttö?” Pip toisti epäileväenä. ”Täytän kahden viikon päästä kahdeksantoista enkä aio antaa kuulijoille aihetta pitää minua lapsena.”

”*Kiltin tytön murhaopas*”, Ravi sanoi syvällä leffatraileri-äänellään. Hän nykäisi Pipin ylös tuolilta ja kiepautti lähelleen.

”Ei”, Pip sanoi.

”Kylläpä”, vastasi Ravi laskien käden Pipin vyötäisille ja kuljettaen lämpimiä sormiaan tämän kylkiluita pitkin ylöspäin.
”Ehdottomasti ei.”

Kiltin tytön murhaoppaan arvostelu: Kuulijoita kiehtonut true crime -podcast päättyy hyytävään loppuhuipennukseen

BENJAMIN COLLIS 28. MAALISKUUTA

Ellet ole vielä kuunnellut *Kiltin tytön murhaoppaan* kuudetta jaksosa, älä lue pidemmälle. Tulossa on isoja spoilereita.

Monet muistavat uutisista viime marraskuulta, millaisen päätöksen tämä mysteeri sai, mutta salapoliisitarina ei kertonut kaikkea. *Kiltin tytön murhaoppaan* todellinen tarina on ollut matka, joka sai alkunsa 17-vuotiaan salapoliisin vainusta – viranomaisethan pitivät teini-ikäisen Andie Bellin murhaa ratkaistuna ja Andien poikaystävää Sal Singhä syyllisenä – ja johti synkkien salaisuuksien sotkaiseen verkkoon, jonka teinietsivä paljasti pienessä kotikaupungissaan. Tarinaa värittävät valheet, juonenkäänteet ja alati vaihtuvat epäilyt.

Käänteitä riittää myös sarjan viimeisessä jaksossa, jossa totuus viimein paljastuu. Heti alussa saamme kuulla, miten Pip sai järkytyksekseen selville, että hänen tutkimustensa aikana saamiensa uhkauskirjeiden takana oli Elliot Ward, hänen parhaan ystävänsä isä. Se oli kiistaton todiste miehen osallisuudesta rikokseen ja samalla hetki, jolloin Pipin silmät avautuivat. Pip ja Ravi Singh – Salin pikkuveli ja Pipin etsivätoveri – uskoivat, että

Andie Bell saattoi yhä olla elossa ja että Elliot oli kaiken aikaa pitänyt tyttöä vankina. Pip meni yksin tapaamaan Elliotia, vaati miestä tilille ja selostaa nyt Wardin sanoin, miten tapahtumat etenivät. Oppilaan ja opettajan välillä oli luvaton suhde, jossa Andien väitettiin olleen aloitteellinen osapuoli. "Mikäli se pitää paikkansa", Pip spekuloi, "Andie halusi luultavasti paeta Little Kiltonista ja päästä karkuun isäänsä, joka väitetysti ja erään lähteen mukaan oli kontrolloiva ja käytti henkistä väkivaltaa. Ehkä Andie uskoi, että herra Ward pystyisi hankkimaan hänellekin opiskelupaikan Oxfordin yliopistosta, minne tämä oli auttanut Salia pääsemään sisään. Siten Andie pääsisi kauas kotoa."

Katoamisiltanaan Andie meni Elliot Wardin kotiin. Heille tuli rii-tää. Andie kompastui ja iski päänsä työpöydän kulmaan. Sillä aikaa kun Ward kävi hakemassa ensiapulaukun, Andie häipyi pimeään iltaan. Seuraavien päivien aikana Andie ilmoitettiin virallisesti kadonneeksi ja Elliot Ward hätääntyi, sillä hän pää-teli Andien menehtyneen päävammaansa ja pelkäsi, että kun poliisi jossain vaiheessa löytäisi tytön ruumiin, viranomaiset saattaisivat saada talteen todisteita, jotka johdattaisivat heidät opettajan jäljille. Wardilla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin tarjota poliisille uskottavampi epäily. "Hän itki kertoessaan minulle, miten tappoi Sal Singhin", kuvailee Pip. Ward lavasti Salin kuoleman näyttämään itsemurhalta ja ujutti tapahtuma-paikalle todisteita, jotta poliisi uskoisi Salin tappaneen ensin tyttöystävänsä ja sitten itsensä.

Useita kuukausia myöhemmin Ward järkyttyi nähdessään Andien kävelevän maantien vartta laihana ja rähjäisenä. Tyttö ei ollutkaan kuollut vammaansa. Ward ei voinut antaa Andien palata Little Kiltoniin, ja niin hän päätyi pitämään tätä vankina viiden vuoden ajan. Tarinassa oli kuitenkin vielä yksi juonen-käännös, jonka veroista ei löydy kirjoistakaan: Wardin ullakolle

telkeämä tyttö ei ollutkaan Andie Bell. ”Hän näytti aivan Andielta”, Pip kertoo, ”ja hän jopa väitti olevansa Andie.” Mutta oikeasti hän oli Isla Jordan, haavoittuvassa asemassa ollut kehitysvammainen nuori nainen. Elliot oli koko ajan vakuutellut itselleen – ja Islalle – että tämä *oli* Andie Bell.

Jäljelle jäi vielä yksi kysymys: mitä oikealle Andie Bellille oli tapahtunut? Siinäkin nuori etsivämme päihitti poliisin. ”Syyllinen oli Becca Bell, Andien pikkusisko.” Pip sai selville, että Becca oli joutunut seksuaalisen väkivallan kohteeksi eräissä kotibileissä (joita kutsuttiin remuiksi) ja että Andie oli myynyt remubileissä huumeita, myös Rohypnolia, jota Becca uskoi käytetyn apuna hänen raiskauksessaan. Andien ollessa käymässä Wardeilla Becca väitetysti löysi siskonsa huoneesta todisteita siitä, että Max Hastings oli ostanut Andielta Rohypnolia ja että näin ollen Max oli todennäköisesti se, joka oli käynyt Beccan kimpuun (Max joutuu pian vastaamaan oikeudessa useisiin raiskaussyytteisiin). Mutta palattuaan kotiin Andie ei reagoinut uutisiin Beccan toivomalla tavalla: Andie kielsi pikkusiskoaan menemästä poliisin puheille, koska Beccan kertomus saattaisi Andien pulaan. Sisarukset ajautuivat riitaan, ja sitä seuranneessa käsirysyssä oksentava Andie päätyi tajuttomana lattialle. Andien ruumiinavaus, joka suoritettiin viime marraskuussa sen jälkeen, kun hänen ruumiinsa oli vihdoinkin löydetty, osoitti, että ”päähän kohdistuneen iskun aiheuttama aivojen turvotus ei olisi riittänyt aiheuttamaan Andien kuolemaa. Vaikka päävamma oli epäilemättä aiheuttanut tajuttomuuden ja oksentelun, Andie Bellin varsinainen kuolinsyy oli tukehtuminen omaan oksennukseensa.” Becca jähmettyi ja väitetysti katseli vierestä, kun Andie kuoli, sillä hän oli liian järkyttynyt ja liian vihainen yrittääkseen pelastaa siskonsa henkeä. Becca kätki ruumiin, koska pelkäsi, ettei kukaan uskoisi tapahtunutta onnettomuudeksi.

Ja siihen tarinamme päättyikin. "Ei kuvakulmia eikä filtte-
reitä, ainoastaan murheellinen totuus siitä, miten Andie Bell
kuoli, miten Sal murhattiin ja lavastettiin Andien tappajak-
si ja miten kaikki uskoivat Salin syylliseksi." Varsin kriittisessä
johtopäätöksessään Pip nimeää sanojaan säästelemättä jo-
kaisen, joka hänen mielestään on osaltaan syyllinen näiden
kahden nuoren kuolemaan: Elliot Ward, Max Hastings, Jason
Bell (Andien isä), Becca Bell, Howard Bowers (Andien huume-
kauppias) sekä Andie Bell itse.

Kiltin tytön murhaopas ponnahti iTunes-listan kärkeen ensim-
mäisellä jaksollaan kuusi viikkoa sitten, ja näyttää siltä, että se
pysyttelee ykköspaikalla jonkin aikaa. Viimeinen jakso julkaistiin
eilen illalla, ja kuuntelijat janoavat menestyspodcastille
toista kautta. Verkkosivullaan julkaistussa lausunnossa Pip
kuitenkin toteaa: "Päiväni salapoliisina ovat ohi, eikä *Murha-
oppaaseen* ole tulossa kakkoskautta. Tämä juttu oli koitua mi-
nulle kohtalokkaaksi, ja tajusin sen vasta, kun kaikki oli ohi. Tut-
kimuksista alkoi muodostua minulle pakkomielle, ja se saattoi
minut ja läheiseni suureen vaaraan. Lupaani silti seurata *tätä*
tarinaa loppuun asti. Nauhoitan päivityksiä oikeudenkäynnistä
ja kerron osallisten saamista tuomioista. Lupaani pysyä lin-
joilla aina vihonviimeiseen sanaan."

THE FINAL EPISODE CERTAINLY ISN'T LACKING IN TWISTS AS IT BRINGS US THE TRUTH BEHIND THE ANDIE BELL/ SAL SINGH CASE: A SHOCKING REVELATION FOR WHAT IS TRULY A DOOR WE LEFT EPISODE 5 WITH PIP'S SHOCKING REVELATION

But this left the final question of...

In Pip's scathing conclusion, she picks out everyone's fault for creating this 'loss of innocence' as she uncovered this greatest of betrayals.

Episode 6 kicks off a new revelation and the next hour a...

Kuukautta myöhemmin

THE LATEST NEWS... PODCAST OBSESSION... A PITCH-PERFECT... episode 5... Pip's shocking revelation

...disappeared for five... eventually found her body, they might find evidence on her (fibres, fingerprints) world make it look

Girls Guide to Murder... episode six weeks ago and it looks set to stay there... With the final episode uploaded just last night, listeners and... are already clamouring for a season two of the hit podcast. But... posted to her website after the episode aired. Pip said: '... days are over and there will not be a second... most consumed me; I couldn't see... became an incredibly unhealthy o

TORSTAI

Yksi

Se oli yhä läsnä aina kun Pip avasi etuoven. Hän tiesi, ettei se ollut todellista, hänen mielensä vain täytti hiljaisuuden, täydensi puuttuvan palan. Hän kuuli sen: koiran kynsien rapinan lattiaa vasten, kun perheen lemmikki riensi toivottamaan hänet tervetulleeksi kotiin. Ei sitä oikeasti kuulunut, ei voinut kuulua. Se oli muisto, haamujäännös äänestä, joka oli aina ollut osa taloa.

”Pip, sinäkö siellä?” äiti huhuili keittiöstä.

”Hei”, vastasi Pip ja pudotti messinginvärisen reppunsa eteisen lattialle niin että koulukirjat tömähтелиivät toisiinsa.

Josh istui olohuoneen lattialla puolen metrin päässä televisiosta ja selasi Disney Channelin ohjelmamainoksia. ”Saat kierot silmät”, Pip varoitti kävellessään ohi.

”Itse saat kieron pyllyn”, Josh tirsкуi takaisin. Objektiivisesti katsoen se oli kammottava vastaus, mutta kymmenvuotiaaksi Josh oli varsin sanavalmis.

”Hei, kulta, miten koulussa meni?” äiti kysyi siemaillessaan teetä kukallisesta mukista, kun Pip meni keittiöön ja istui jakkaralle keittiötason ääreen.

”Ookoo. Ihan ookoo.” Koulussa meni tätä nykyä aina ookoo. Ei hyvin eikä huonosti. Ainoastaan ookoo. Pip ryhtyi riisumaan kenkiään, ja pian nahkaiset jalkineet kuoriutuivat hänen jaloistaan ja tömähтелиivät laattalattialle.

”Hyi”, sanoi äiti. ”Onko sinun aina pakko jättää kenkäsi keittiöön?”

”Onko sinun aina pakko narauttaa minut siitä?”

”On, olen äitisi”, äiti vastasi ja läimäytti Pipiä kevyesti käsi-
varteen uudella keittokirjallaan. ”Ai niin, Pippa, meidän täytyy
jutella eräästä asiasta.”

Virallinen nimi. Kuinka valtavasti merkitystä yhteen lisä-
tavuun pakkautuikaan.

”Olenko pulassa?”

Äiti ei vastannut. ”Flora Green Joshin koulusta soitti tänään.
Hänhän aloitti siellä apuopettajana.”

”Niin...” Pip nyökkäsi, jotta äiti jatkaisi.

”Joshua joutui hankaluuksiin ja päätyi rehtorin puheille.”
Äidin kulmat kurtistuivat. ”Juttu meni ilmeisesti niin, että
Camilla Brownin teroitin oli kadonnut ja Josh päätti kuulustella
luokkatovereitaan asian tiimoilta. Hän etsi todisteita ja laati
kiinnostavien henkilöiden listan. Sai neljä muksua itkemään.”

”Ahaa”, Pip sanoi, ja hänen vatsanpohjaansa avautui tuttu
kuoppa. Hän tosiaan oli pulassa. ”Ymmärrän. Juttelenko minä
hänen kanssaan?”

”Voisi olla syytä. Tee se nyt heti”, äiti sanoi kohottaen
mukiaan ja ryystäen äänekkäästi.

Pip laskeutui jakkaralta kireästi hymyillen ja tassutteli olo-
huoneeseen.

”Hei, Josh”, hän sanoi iloisella äänellä ja istui lattialle veljensä
viereen. Hän mykisti television.

”Äläää!”

Pip ei piitannut vastalauseesta. ”Kuulin, mitä koulussa
tapahtui.”

”Ai joo. Minulla on kaksi pääepäilyä.” Josh kääntyi Pipin
puoleen, ja hänen ruskeisiin silmiinsä syttyi innostunut tuike.
”Sinä voitkin auttaa –”

”Josh, kuulehan”, Pip sanoi sujauttaen tummat hiuksensa
korvien taakse. ”Salapoliisihommat eivät ole niin mukavia kuin
moni luulee. Itse asiassa... salapoliisina on aikaa kurjaa.”

”Mutta minä –”

”Kuuntelehan nyt, jooko? Jos ryhtyy salapoliisiksi, lähellä olevat ihmiset ovat onnettomia. Salapoliisi on itsekin onneton...”, Pip sanoi, ja hänen äänensä yritti pakoon, kunnes hän karautti kurkkuaan ja kiskoi sen takaisin. ”Muistatko, kun isä kertoi, mitä Barneylle tapahtui ja miksi sille kävi niin huonosti?”

Josh nyökkäsi silmät suurina ja surullisina.

”Niin käy, jos ryhtyy salapoliisiksi. Läheisille käy huonosti. Salapoliisi joutuu satuttamaan muita, vaikkei haluaisi. Hän joutuu salailemaan asioita, vaikka tuntuu, että olisi parempi kertoa niistä. Sen takia minä en enää tee sitä eikä sinunkaan kannattaisi.” Sanat putoilivat suoraan Pipin vatsanpohjassa odottavaan aukkoon, minne ne kuuluivatkin. ”Ymmärrätkö?”

”Kaipa...” Josh nyökkäsi ja venytti a-kirjaimesta liukuman seuraavaan sanaan. ”Anteeksi.”

”Höpsis.” Pip hymyili ja sieppasi pikkuveljen nopeaan haulukseen. ”Ei sinun tarvitse pyydellä anteeksi. Mutta ei enää salapoliisileikkejä, eihän?”

”Varmana ei.”

Sehän oli käynyt helposti.

”Homma hoidettu”, ilmoitti Pip palatessaan keittiöön. ”Kadonneen teroittimen kohtalo jäänee ikuisiksi mysteeriksi.”

”Ehkei sentään”, äiti sanoi vaivautumatta kätkemään hymyään. ”Lyön vetoa, että sen kähvelsi Alex Davis, se pikku pas-kiainen.”

Pip tirskahti.

Äiti potkaisu Pipin kengät tieltään. ”Joko olet kuullut Ravista?”

”Joo.” Pip otti puhelimensa esiin. ”Istunto loppui vartti sitten. Hän tulee kohta tänne nauhoittamaan päivityksen.”

”Miten siellä meni tänään?”

”Rankkaa kuulemma oli. Kunpa voisin mennä sinne hänen kanssaan.” Pip nojautui työtasoja vasten ja lepuutti leukaansa rystysiä vasten.

”Tiedät mainiosti, ettet voi, sinulla on koulua”, äiti sanoi. Tätä keskustelua äiti ei aikonut käydä toistamiseen, ja Pip tiesi sen. ”Etkö saanut tiistaina tarpeeksesi? Luulisi, että sait.”

Tiistaina oli ensimmäinen istuntopäivä Aylesburyn rikos-tuomioistuimessa, ja Pip oli kutsuttu syyttäjän todistajaksi. Hän oli pukeutunut uuteen jakkupukuun ja valkoiseen paitaan ja yrittänyt olla näpräämättä käsiään, jottei valamiehistö huomaisi. Hiki oli valunut noroina pitkin selkää. Ja joka hetki hän oli tuntenut katseen vastaajan pöydästä – tuijotuksen, joka oli tuntunut paljaalla iholla kuin puistattava kosketus. Max Hastings.

Sen ainoan kerran, kun Pip oli vilkaissut Maxia, hän oli nähnyt tämän silmissä ylimielistä ivaa, jota kukaan muu ei huomannut. Ei ainakaan feikkisilmälasiensa takaa. Kuinka Max keh-tasi? Kuinka hän kehtasi nousta seisomaan ja kiistää syytteet, vaikka he molemmat tiesivät totuuden? Pipillä oli hallussaan nauhoitus puhelinkeskustelusta, jossa Max tunnusti huumanneensa ja raiskanneensa Becca Bellin. Nauhalta kävi ilmi koko juttu. Max oli tunnustanut tekonsa, kun Pip oli uhannut pal-jastaa hänen salaisuutensa: paon liikenneonnettomuuden tapahtumapaikalta ja Salin alibiin liittyvät seikat. Sillä ei kuiten-kaan ollut merkitystä. Yksityinen nauhoitus ei kelvannut todis-teeksi oikeudenkäynnissä. Syyttäjä joutui tyytymään Pipin ker-tomukseen käydystä puhelinkeskustelusta. Hän oli kuvaillut sen sana sanalta... lukuun ottamatta keskustelun alkua ja salaisuuk-sia, joita joutui itsekin vaalimaan suojellakseen Naomi Wardia.

”Olihan se kamalaa”, Pip myönsi, ”mutta minun pitäisi silti olla siellä.” Hänen olisi tosiaan pitänyt olla paikalla, sillä hän oli luvannut seurata tarinaa loppuun saakka. Hänen sijastaan oikeussalissa oli kuitenkin Ravi, joka istui päivästä toiseen yleisölehterillä ja teki muistiinpanoja häntä varten. Sillä *koulun-käynti ei ollut vapaaehtoista*: niin sanoivat sekä äiti että koulun uusi rehtori.

”Pip kiltti”, äiti sanoi varoittavaan sävyyn. ”Tämä viikko on tarpeeksi raskas muutenkin. On huomina muistotilaisuus ja kaikkea. Melkoinen viikko.”

”Niinpä”, Pip huokaisi.

”Olethan sinä kunnossa?” Äiti laski kätensä Pipin olkapäälle.

”Joo. Ainahan minä.”

Pip huomasi, ettei hänen vakuuttelunsa oikein uponnut äitiin. Sillä ei ollut kuitenkaan väliä, sillä hetkeä myöhemmin etuovelta kuului koputus: Ravi naputteli rystysillään tutun sarjan. *Pitkä, lyhyt, pitkä*. Pipin sydämenlyönnit kiihtyivät naputusten tahtiin, niin kävi joka kerta.